

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/61/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200363
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200363.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: Mgr. G. E., F., právne zastúpenej JUDr. Tatianou Vórobelovou, advokátkou so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-162/2013/OPK zo dňa 11.02.2014, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/44/2014-63 zo dňa 28. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/44/2014-63 zo dňa 28. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-162/2013/OPK zo dňa 11.02.2014 a rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. p. KRPZ-KE-VO2-247-003/2013-PS zo dňa 20.10.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 923,70 Eur na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal za nesporné preukázané, že žalobkyňa dňa 25.06.2013 o 8.35 hod. utrpela služobný úraz počas výkonu služby pri vykonávaní administratívnej činnosti na pridelených priestupkových spisoch na OO PZ Košice Západ. Pri schádzaní po schodoch z prvého poschodia smerom na prízemie zostúpila na medziposchodí tak, že si vyklbila koleno ľavej nohy, v dôsledku čoho jej bola priznaná náhrada za bolesť vo výške 681,34 Eur. Uvedená suma zodpovedá jednej tretine zodpovednosti služobného úradu za služobný úraz s tým, že rozsah zodpovednosti v rozsahu 1/3 bol určený z dôvodu, že hoci žalobkyňa neporušila právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby, zle

dostúpila z dôvodu, že hoci mala obuté mokasíny bez opätku, obuv nebola dostatočne pevná a následkom takejto obuvi došlo k zlému dostúpeniu, a preto žalobkyňa podľa žalovaného konala ľahkomyselne a musela si byť vedomá vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz alebo chorobu z povolania.

V ďalšom krajský súd uviedol, že pri určovaní výšky náhrady za bolesť bol zabezpečený lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktorý dňa 20.03.2013 vystavil MUDr. C. U., úrazový chirurg Univerzitnej nemocnice L. Pasteura Košice, ktorý ohodnotil bolestné pri takomto rozsahu poškodenia zdravia žalobkyne celkovým počtom 130 bodov. Predmetný posudok bol podľa § 85 ods. 1 písm. d) zákona č. 437/2004 Z. z. predložený na kontrolu bodového ohodnotenia posudkovej lekárke MUDr. W. P. z odboru zdravotníctva SPŠČaOU MV SR, ktorá určila, že posudok je spracovaný v súlade so zákonom č. 437/2004 Z. z. a celkové bodové ohodnotenie zranenia pre účely náhrady za bolesť bolo určené na 130 bodov. Výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia za jeden bod pre obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 bola stanovená Opatrením Ministerstva zdravotníctva SR č. 3266-PL-2012 zo dňa 14.05.2012 v sume 15,72 Eur.

V danom prípade sa súd v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej žalovaný nepreukázal ani jeden z možných liberačných dôvodov, v zmysle ktorých by sa čiastočne zbavil zodpovednosti za škodu, a preto za vzniknutý pracovný úraz nesie celú zodpovednosť. Súd vyslovil nesúhlas s právnym posúdením miery zodpovednosti za škodu žalovaným. Mal za to, že ak žalovaný bol názoru, že aj pri výkone administratívnej činnosti má mať policajt obuté istý druh obuvi, mal by svojim zamestnancom takúto obuv zabezpečiť, resp. ich poučiť o vhodnom druhu obuvi použitej na účel chôdze po schodoch. K názoru, že žalobkyňa nemala obuté správnu obuv však dospel bez akéhokoľvek odborného posúdenia na základe svojej vlastnej úvahy. Podľa názoru súdu práve obuv, ktorú mala žalobkyňa obuté v dobe vzniku služobného úrazu, teda mokasíny bez opätku, sú jedným z druhov obuvi vhodným na pohodlnú a bezpečnú chôdzu za predpokladu, že majú správnu veľkosť. Žalovaný preto nepreukázal, že žalobkyňa vznikla škoda preto, že si počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania, konala ľahkomyselne a musela si byť vedomá vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatoval, že správny orgán vo veci nepostupoval v intenciách relevantných právnych noriem a zo skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver, preto súd preskúmané rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný včas podaným odvolaním. S poukazom na súdnu judikatúru vyslovil názor, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Uviedol, že v predmetnej veci sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobcu zo dňa 07.04.2014.

Okrem toho poznamenal, že trvá na tom, že žalobkyňa neschádzala takým pozorným a sústredeným spôsobom ako tvrdí, pretože pri takomto spôsobe chôdze po bezchybných schodoch nemohlo dôjsť k úrazu. Jediným vysvetlením je podľa žalovaného iba tá skutočnosť, že sa predsa len dostatočne nevenovala chôdzi, následkom čoho sa jej zvrtilo koleno, k čomu mohla prispieť nevhodná obuv, ktorá nebola pevne zošňurovaná, ako aj to, že sa nepridržiavala zábradlia a tiež, že prirodzene a logicky rozmýšľala nad vecou, ktorú išla telefonicky riešiť, čo oslabilo jej pozornosť pri schádzaní po schodoch. Navrhol preto napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žaloba sa zamieta.

Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený

dňa 26.10.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Úlohou odvolacieho súdu bolo v intenciách dôvodov podaných v odvolaní posúdiť rozsudok prvostupňového súdu a zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým tento podľa § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (ďalej len „zákon“) a § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) priznal žalobkyni náhradu za bolesť vo výške 681,34 Eur.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný napadol rozsudok súdu prvého stupňa odvolaním, ktorého znenie je v podstate totožné s jeho vyjadrením k žalobe a s ktorého námietkami sa krajský súd podrobne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd sa s jeho závermi v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané bez riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu správnym orgánom, ktorý svoj záver o spoluzodpovednosti žalobkyne odvodil len z vlastnej úvahy o nevhodnej obuvi žalobkyne a o jej oslabenej pozornosti, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že si ich neuplatnila a žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.